

Η σιωπή

Ο ήλιος άπλωσε την πορφύρα του
Με περισσή στοργή στη θάλασσα
που καρτερούσε ήρεμα της νύχτας την σιωπή.
Τα σύννεφα στον ουρανό, σαν άγγελοι
που ανοίγουν τα φτερά τους
χρυσά, γαλάζια, πορφυρά
συνώδευσαν τις τελευταίες ακτίνες
που αφήνανε διακριτικά
το ήπιο φως, το λιγυστό στις μακρινές κορυφές.
Ακούγονται από μακριά τώρα μονάχα τα πουλιά
που φεύγουνεομαδικά, αργά ψηλά πετώντας
και παίρνουν στις φτερούγες τους το τελευταίο φως.
Η θάλασσα σταμάτησε να τραγουδά σιγόφωνα
και να απαντά στον άνεμο που χαιρετά διακριτικά δια-
βαίνοντας
Σιωπή απλώνεται παντού γλυκιά σαν την ουράνια μου-
σική
που μουσικά ακούγεται μες της ψυχής τα βάθη.
Σιωπή γεμάτη νόημα, που αφήνει μόνο την καρδιά
Να υμνολογεί δοξαστικά, να ευχαριστεί, να αγάλλεται
να λέει τον ύμνο της χαράςειρηνικά, ευλαβικά κι' ευγνώ-
μονα,
Να ζη την ομορφιά της προσμονής και της γλυκιάς ελ-
πίδας
που ενισχύει την ψυχή την ώρα που προσκαρτερεί
για μια ζωή αληθινή, ατέλευτη και αιώνια
που «νυξ ουκ έσται εκεί» ποτέ και δύση,
μέσα στο το Φως το αέναο. το αληθινό, το ανέσπερο.

Σταύρος Ι. Μπαλογιάννης
Χαλκιδική Αύγουστος 2017.